

Arrest

nr. 201 944 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 september 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 maart 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 31 maart 2017 bleek uit een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek dat verzoeker reeds was aangetroffen in Italië op 25 februari 2017 omwille van illegale binnenkomst.

Op 20 april 2017 verhoorde de gemachtigde verzoeker in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III - verordening).

Op 11 mei 2017 vroegen de Belgische autoriteiten de overname van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten op grond van de Dublin III - verordening.

Op 17 juli 2017 bracht de gemachtigde de Italiaanse autoriteiten op de hoogte dat de termijn voorzien in artikel 22, § 1 van de Dublin III - verordening was verstreken en zij bijgevolg worden geacht stilzweigend in te stemmen met de overname (*tacit agreement*).

Op 7 september 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : K.

voornaam : M.

geboortedatum : [...]1998

geboorteplaats : Y.

nationaliteit : Sierra Leone

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 22 j° 13 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Sierra Leone verklaart te zijn, diende op 31.03.2017 een verzoek tot internationale bescherming in België in. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst op 25.02.2017 werden geregistreerd in Italië (Palermo).

De betrokkene werd gehoord op 20.04.2017. Hij verklaarde dat hij Sierra Leone in september 2016 verliet en via Guinea, Mali, Burkina Faso en Niger naar Libië trok. Na een verblijf van zowat 5 maanden verliet hij Libië per boot. Hij reisde het grondgebied van de lidstaten op illegale wijze binnen via Italië. De betrokkene verbleef naar eigen zeggen vervolgens een week op Sicilië en een week in een opvangstructuur in Milaan voordat een blanke man hem met de auto naar België bracht. De betrokkene verklaarde op 22.03.2017 in België te zijn aangekomen. Hij beaamde dat zijn vingerafdrukken in Italië werden genomen.

De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn. Hij maakte geen gewag van in België of in een andere lidstaat verblijvende familie.

De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben waarom hij besloot internationale bescherming te vragen in België, hij herhaalde dat een blanke man hem vanuit Italië naar België bracht. Hij uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn beschermingsverzoek door de Italiaanse instanties omdat hij in Italië geen medische zorgen kreeg en niet naar school kon gaan.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 24.05.2017 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene voert aan dat hij getraumatiseerd en psychologisch uitgeput is door het overlijden van zijn vader en zus ten gevolge van ebolainfectie, zijn moeilijke doortocht in Libië en de tocht over zee naar Europa. De betrokkene kwam naar eigen zeggen ziek aan in Italië en werd vervolgens niet verzorgd. Hij verbleef in wat hij erbarmelijke condities noemt en kreeg geen enkele informatie betreffende de procedure inzake internationale bescherming. De betrokkene verwijst naar en citeert uit enkele persartikels, recente rapporten van AIDA (Asylum Information Database) en OSAR. Aan de tussenkomst is het in het opvangcentrum van Belgrade opgemaakte medisch dossier van de betrokkene gehecht.

Op 11.05.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië op 06.06.2017 met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is

uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende het in de tussenkomst dd. 24.05.2017 aangevoerde argument dat de betrokkene in erbarmelijke omstandigheden, meer bepaald in een loods in de buurt van Palermo, werd opgevangen en onvoldoende voedsel kreeg wensen we te benadrukken dat de betrokkene daar tijdens zijn verhoor geen gewag van maakte. Verder stelde hij tijdens het verhoor dat hij in Milaan ongeveer een week in een opvangcentrum verbleef alvorens verder te trekken naar België.

De betrokkene diende in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek, geen verzoek tot internationale bescherming in, maar verbleef op illegale wijze in het land. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU (de opvangrichtlijn). Artikel 3 van deze richtlijn bepaalt namelijk duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Het stond de betrokkene vrij tijdens zijn verblijf in Italië een verzoek tot internationale bescherming in te dienen en het kan de Italiaanse autoriteiten derhalve niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de aan een beschermingsverzoek gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn. Het feit dat de betrokkene volgens zijn verklaringen toch een vorm van opvang genoot - in het kader van registratie of vanwege humanitaire redenen - toont aan dat de Italiaanse instanties zich in zijn geval niet onverschillig opstelden en de betrokkene bijstand en onderdak boden.

De betrokkene zal na overdracht een beschermingsverzoek kunnen indienen in Italië en zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wensen te wijzen op het feit dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De betrokkene maakte tijdens het verhoor dd. 20.04.2017 gewag van gezondheidsproblemen zoals hoofdpijn, neusbloedingen en af en toe buikpijn. In het aan de tussenkoms van 24.05.2017 gehechte medisch dossier wordt gewag gemaakt van hoofd- en buikpijn op 10.04.2017 en 19.04.2017 en lezen we dat de betrokkene zich op 26.05.2017 diende aan te bieden bij een ziekenhuis in Namen voor een radiografie van de rechterhand. Uit het dossier blijkt tevens dat de betrokkene geen psychologische zorgen werden verstrekt. Na de tussenkoms dd. 24.05.2017 werden geen elementen betreffende de gezondheid van de betrokkene meer aan onze diensten overgemaakt. We besluiten hieruit dat er geen ernstige kwesties inzake zijn gezondheid te melden waren. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We besluiten dat de betrokkene niet aannemelijk maakte dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder wensen we hieromtrent te benadrukken dat het EHRM in recente rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36 : "As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015)).

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het

administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het SFH-rapport, dat een actualisatie is van het door de betrokkene geciteerde rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke "Questura" voor de registratie van het verzoek, de zogenaamde "verbalizzazione" (pagina 25).

Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", operationeel zijn (pagina 30).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra, pagina 28). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport de inspanningen van de Italiaanse instanties vermeldt om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen.

Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>).

We merken op dat de auteurs van het SFH-rapport verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat het door het rapport geschetste beeld niet wezenlijk verschilt van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

We zijn van oordeel dat beide recente bronnen gewag maken van tekortkomingen betreffende de algemene situatie en leefomstandigheden van verzoekers van internationale bescherming in Italië naar niet nopen tot het besluit dat een overdracht aan Italië onder de bepalingen van Verordening 604/2013 zonder meer leidt tot een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige situatie. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband

met de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Amnesty International (AI) verwees in een recent rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). De Italiaanse instanties zouden zich bij de registratie van vingerafdrukken van immigranten volgens AI schuldig maken aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de "hot spots" zal worden ondergebracht.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 22(7) j° 13 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

Op 20 maart 2018 maakte de gemachtigde het dossier van verzoeker over aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

2. Over de ontvankelijkheid

Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat verzoeker met een schrijven van 12 maart 2018, aan hem betekend op 13 maart 2018, werd verzocht zich aan te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken omwille van "verderzetting verzoek om internationale bescherming in België".

Verder blijkt dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op 20 maart 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt aan het CGVS voor behandeling. Dit wordt ter zitting door verweerder bevestigd. Door het aanvaarden van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers verzoek tot internationale bescherming door de Belgische autoriteiten en dat dit verzoek wordt behandeld door de bevoegde asielinstantie werd de bestreden beslissing impliciet doch zeker opgeheven. Hierdoor is het beroep zonder voorwerp of doelloos geworden. De raadvrouw van verzoeker bevestigt op zitting dat het beroep zonder voorwerp is gevallen, gelet op bovenstaande vaststellingen.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES